

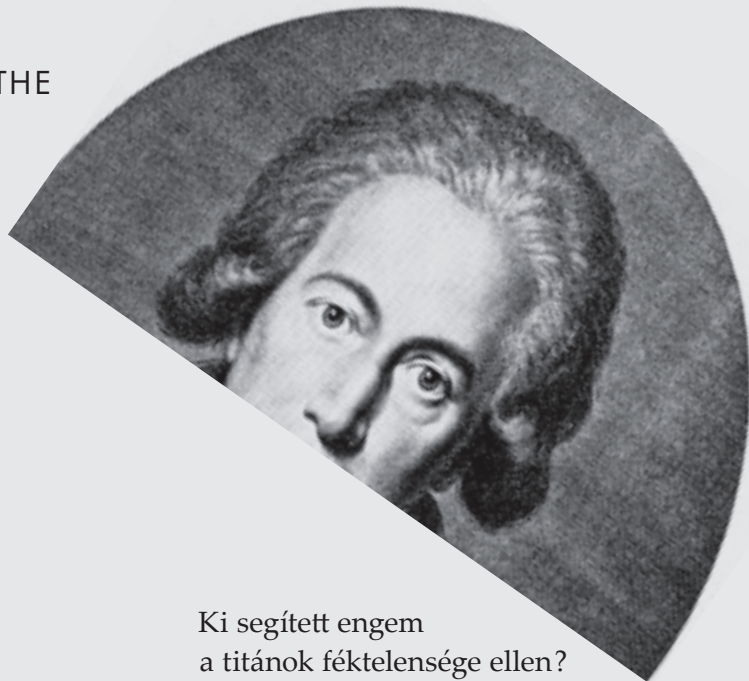
JOHANN WOLFGANG GOETHE

# Prométheusz

Egedet, Zeusz, csak fedd  
felhők füstjébe!  
És gyakorold magad  
bogáncsot fejező fiúcskaként  
tölgyeken, hegycsúcsokon!  
Földemet  
épen kell hagynod,  
és kunyhómat is,  
nem te építetted,  
és tűzhelyem is,  
bár izzását irigyled.

Szegényebbet az ég alatt  
nálatok, istenek, nem is ismerek.  
Nagyságotokat  
szűkösen éltetitek  
áldozatadókon,  
imasóhajokon,  
és nyomorognátok  
gyermekek és koldusok  
reménykedő balgasága híján.

Amikor gyermek voltam,  
nem tudtam, merről és merre,  
zavart szememet a napnak fordítottam,  
mintha mögötte fül várná panaszom hangjait,  
és szív, mint az enyém  
könyörülne a szorongón.



Ki segített engem  
a titánok féltelensége ellen?  
Ki mentett meg a haláltól,  
a rabszolgaságtól?  
Te, hát nem te tetted ezt mind,  
szentül izzó szív?  
És izzottál, ifjan és jón,  
hálát, megcsalván,  
a magasbanalvónak?

Téged tiszteljelek? Miért is?  
Csillapítottad valaha is talán  
a görnyedők fájdalmát?  
Visszafogtad tán valaha is  
a megrémítettek könnyeit?

Tán nem a mindenható idő  
kovácsolta lényemet férfivé,  
és az örök sors  
uraimat és a tiéidet is?

Úgy vélted  
az életet gyűlölnöm kellene,  
menekülnöm a sivatagokba,  
mert nem minden gyermekhajnalos  
virágreményem érett be?

Itt ülök, embereket  
gyúrok a képekre,  
fajt, amelyik rám üt,  
hogy szenvedjen, sírjon,  
élvezzen, örüljön,  
és rád ne figyeljen,  
mint én.



BERTOLD BRECHT

## a gonosz maszkja (die maske des bösen)

Szobám falán famunka lóg  
Egy gonosz démon arannyal lakkozott maszkja.  
Részvétellel nézem  
Homlokán duzzadt erek mutatják  
Milyen nagy erőfeszítés a gonoszság.

## hollywood

Minden reggel, hogy megkeressem a kenyerem  
Kimegyek a piacra, ahol hazugságokat vesznek.  
Jó reménnyel  
Állok be az eladók közé.

## a cseresznyetolvaj (der kirschdieb)

Egy kora hajnalon, még jóval a kakasszó előtt  
Fütyty vert fel, és az ablakhoz mentem.  
Cseresznyefámon – a kertben szürkület –  
Fiatal férfi ült, nadrágja foltozott,  
És vidáman szedte a cseresznyém. Meglátva  
Odabólintott, az ágakról  
zsebébe két kézzel rakva a cseresznyét.  
Amikor visszafeküdtem, még sokáig  
Hallottam fütyülni kis vidám dalát.

GEORG TRAKL

# De profundis

Tarló, fekete eső hull.  
Barna fa, egyedül áll.  
Üres kunyhót sziszkeszél köröz –  
olyan szomorú ez az este.

A tanyánál  
szűkös kalászt gyűjt a szelíd árvalány.  
Szeme az alkonyban aranylón és kereken pásztáz,  
és öle a mennyei vőlegényt várja.

Hazatérve  
lelték az édes testet a pásztorok  
elrothadva a csipkebokorban.

Komor falvaknak távoli árnyai vagyok.  
Isten némaságát  
ittam a liget kútjából.

Homlokomon hideg fém tapos.  
Pókok keresik szívemet.  
Fény, kialszik a számban.

Éjjel egy mezőn találtam magam,  
szennyből mereven és a csillagok porától.  
Mogyoróbokorban  
csendültek ismét kristály angyalok.





HANS ENZENSBERGER

## Szélpréda (Windgriff)

némely szavak  
könnyedén  
mint a jegenyemagok

emelkednek a  
pörgető szélben  
süllyednek

nehéz elkapni  
messzire vetődnek  
mint a jegenyemagok

némely szavak  
a földet lazítják  
később talán

árnyékot vetnek  
vékony árnyékot  
mégsem talán

## felsőosztályosok olvasókönyvébe

ne ódákat, fiam, menetrendeket olvass:  
pontosabbak. a tengerek térképeit göngyöld ki,  
amíg nem késő. ne énekelj, légy éber.  
majd eljön a nap, amikor a kapukra ismét  
listákat szegeznek és megjelölik  
az ellentmondók mellét. tanulj  
fölnemismert lenni, tanulj többet nálam:  
kerületet cserélni, útlevelet, arcot.  
érts a kis áruláshoz, a napi piszkos  
megmeneküléshez. az enciklikák  
hasznosak: tüzet gyújtani;  
a kiáltványok: vajat és sót csomagolni  
a védtelenek részére. düh és türelem kell  
tüdejébe fújni a hatalomnak  
a finom halálos port,  
azoknak az órletét,  
akik sokat tanultak,  
a pontosakét, a tiédet.



PAUL CELAN

## Urnákból homok

A feledés háza penészzöld.  
Mindegyik lengő kapuja előtt lefejezett mutatványosod kéklík.  
Neked dobol a mohából és keserű fanszorból készített dobon;  
gennyesedő lábujjal festi a homokba szemöldököd.  
Hosszabbnak festi, mint volt, és az ajkad vörösét.  
Az urnákat töltöd itt, és szíved az étked.

JOHANNES BOBROWSKI

## Eszter

Íme  
a népem.  
Elszóródik  
a népek közé  
és a kapuban ül.

A köveken  
vadarculatú feláll,  
az országokat  
hagyja nyugodni, arany  
száll lángokkal a feje fölött,  
meghall:

Ha felfordulok,  
hát felfordulok, megijedtem,  
nagyyszerűség  
villámmal cikáz az égen,  
trombiták  
szökellő vére  
építi a házam.



*András Sándor fordításai*

■ **András Sándor** (Budapest, 1934): költő, irodalomtörténész, esszéíró. *Mi vagyunk most a vandálok is* című kötete 2012-ben jelent meg a Kalligram Kiadónál.